

Arrest

nr. 193 120 van 4 oktober 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 5 juli 2017 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 30 mei 2017 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 10 juli 2017 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 augustus 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 september 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. PARMENTIER, die *loco* advocaat F. VAN DER SCHUEREN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. MUSSEN, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 6 december 2016 diende verzoekster een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.2. Op 30 mei 2017 werd een beslissing genomen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing, die als volgt gemotiveerd is.

“RECTO

BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 06/12/2016 werd ingediend door:

[...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg op 06/12/2016 gezinshereniging aan in toepassing van artikel 47/1, 2° van de wet van 15/12/80 in functie van haar oom de genaamde B. T. A., geboren op 08/11/1959 van Spaanse nationaliteit (RR: ...).

Artikel 47/1 2° bepaalt het volgende: als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd: de niet in artikel 40bis, §2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie; ...'

Artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 stelt dat 'de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moet uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel'.

De volgende documenten worden voorgelegd:

- Geboorteakte referentiepersoon + betrokkene + moeder
- Huwelijksakte referentiepersoon met de genaamde B. A. B. H. °12/02/1960 van Marokkaanse origine
- Gelijkvormigheidsattest van betrokkene en haar moeder
- Huurcontract dd. 03/12/2009 voor de woning gelegen aan de (...) te 2140 Antwerpen en getekend door de echtgenote van de referentiepersoon nl. de genaamde B. A. B. H.
- Medisch attest dd. 27/12/2016 opgemaakt in Marokko voor de moeder van betrokkene die zou lijden aan een handicap
- Administratief attest dd. 26/12/2016 met nummer 1941 uitgaande van de Marokkaanse autoriteiten dat de moeder van betrokkene gehandicapt is sedert 1993
- Certificaat van woonst dd. 14/12/2016 met nummer 4177 uitgaande van Marokko op naam van de referentiepersoon dat hij verblijft op adres H. D. A. wanneer hij er terugkeert
- Verklaring op eer dd. 15/12/2016 dat de referentiepersoon sedert december 2009 in België verblijft
- Administratief attest dd. 19/10/2016 uitgaande van de Marokkaanse autoriteiten dat betrokkene voor haar vertrek uit Marokko woonachtig was in de wijk D. A.
- Attest van de bank A. dd. 01/11/2016 afsluiting van de rekening van betrokkene
- Overschrijving 100 euro van de b-post rekening op naam van B. A. B. – B. dd. 07/02/2017 aan betrokkene dewelke niet kan worden aanvaard gezien betrokkene toen reeds in België verbleef.
- Addendums arbeidsovereenkomst dienstencheques tussen B. BVBA en de echtgenote van de referentiepersoon, nl. de genaamde B. A. B. dd. 01/10/2015, dd. 25/02/2015, dd. 01/07/2014, dd. 16/05/2016
- Arbeidsovereenkomst onbepaalde duur dienstencheques tussen F. BVBA en de echtgenote van de referentiepersoon nl. de genaamde B. A. B., zonder datum
- Addendum bij arbeidsovereenkomst tussen B. BVBA en de echtgenote van de referentiepersoon, nl. de genaamde B. A. B. dd. 04/07/2013 voor de periode 2010-2011
- Arbeidsovereenkomst onbepaalde duur tussen A. en de echtgenote van de referentiepersoon nl. de genaamde B. A. B. dd. 16/06/2010

- Lidmaatschap ziekteverzekering voorzorg dd. 19/01/2017 op naam van de echtgenote van de referentiepersoon nl. de genaamde B. A. B.,
- Attest tenlasteneming uitgaande van de Marokkaanse autoriteiten met nummer 112/2017 dd. 20/02/2017 dat de referentiepersoon betrokkene ten laste heeft edewelke niet kan worden aanvaard gezien de inhoud van dit attest niet gestaafd wordt aan de hand van verifieerbare documenten
- Administratief attest op vraag van de vader van betrokkene met nummer 136 dd. 22/02/2017 van de Marokkaanse autoriteiten waaruit zou moeten blijken dat betrokkene geen roerende en onroerende goederen in haar bezit heeft in de gemeente S. A. T. dewelke niet kan aanvaard worden als afdoende bewijs van onvermogen van betrokkene gezien de inhoud van dit attest niet gestaafd wordt door overige stukken en dit attest enkel gaat over de gemeente S. A. T. en geen betrekking heeft op de rest van Marokko.
- Verklaringen door derden dewelke worden beschouwd als verklaringen op eer waarvan het gesolliciteerd karakter niet kan worden uitgesloten.
- Voorschrift kinesitherapie dd. 28/07/2016 aan betrokkene
- Attest van L. R. dat betrokkene regelmatig de cursus Frans volgt vanaf september 2015 tot aan datum attest dd. 30/05/2016 (betrokkene zou volgens deze gegevens woonachtig zijn geweest op de (...) te Brussel en woonde dus toen niet samen met de referentiepersoon)
- Bewijs dat Bpost is langsgeweest met een aangetekende zending op naam van betrokkene dd. 25/01/2017
- Uitnodiging programma inburgering van Atlas op naam van betrokkene dd. 23/01/2017
- Opening rekening bij B-post op naam van betrokkene dd. 19/01/2017
- Ongedateerde foto's waarbij niet kan worden opgemaakt waar en wanneer deze zijn genomen
- Loonfiches van de firma B. BVBA van de echtgenote van de referentiepersoon, nl. de genaamde B. A. B. voor de periode augustus 2016 tot januari 2017
- Ontvangstbewijs betaling van 40 euro door betrokkene aan service d'orientation et d'accompagnement social de I. R. voor de cursus Frans dd. 12/11/2015

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon dient opgemerkt te worden dat dit niet blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens. Het feit dat betrokkene sedert 06/12/2016 tot op heden op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is doet hieraan geen afbreuk. . Er wordt echter niet aangetoond dat dit reeds het geval was in Marokko of Spanje. De voorgelegde foto's doen hier geen afbreuk aan.

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat betrokkene niet afdoende heeft aangetoond onvermogen te zijn en dat er onvoldoende werd aangetoond dat betrokkene voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine financieel en/of materieel ten laste was van de referentiepersoon.

Bovendien heeft de referentiepersoon niet aangetoond te beschikken over voldoende bestaansmiddelen en heeft hij ook niet aangetoond dat hij niet ten laste valt van de Belgische staat.

De loonfiches en de arbeidsovereenkomsten van de echtgenote kunnen in dat opzicht dan ook niet worden aanvaard.

Bijgevolg toont betrokkene niet afdoende aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging. De aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7§1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Het gegeven dat de oom van betrokkene zich in België gevestigd heeft, kan een bevel aan betrokkene niet in de weg staan. Immers, de referentiepersoon behoort niet tot het originele kerngezin van betrokkene, derhalve kan het aangehaalde gezinsleven van beide niet als argument worden aangehaald waarom het bevel niet zou mogen worden genomen. De aangehaalde afhankelijkheidsrelatie tegenover de referentiepersoon wordt betwist. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat zij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precaire verblijf in België. Uit het dossier blijkt niet afdoende dat zij daar niet toe in staat zou zijn. Verder dient opgemerkt te worden dat nergens in het dossier sprake is van minderjarige kinderen in België, noch van enige medische problematiek op naam van betrokkene."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert een eerste middel aan dat zij uiteenzet als volgt:

"EERSTE EN ENIGE MIDDEL: Schending van de artikelen 47/1 en 47/3 van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980. Machtsoverschrijding. Schending van de beginselen van behoorlijk bestuur, het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

"Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt." (R.v.St. 20 september 1999, nr. 82.301).

"De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624)." (R.v.V. 28 mei 2009, nr. 28.074)

Het artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet geeft de volgende definitie van 'andere familieleden van een burger van de Unie ' :

"1° de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft en die niet bedoeld wordt in artikel 40bis, § 2, 2° ;

2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;

3° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die wegens ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven."

In casu is het 2° punt relevant.

Hierbij vult het artikel 47/3 van de Vreemdelingenwet het volgende aan:

"§ 2. De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin.

De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel."

Deze artikelen zijn een gevolg van de omzetting door de Belgische staat van Richtlijn 2004/38.

Het arrest-Rahman van het Europese Hof van Justitie d.d. 05.09.2012 verduidelijkt de bedoeling van die Richtlijn en de erin gebruikte begrippen

fhttp ://curia.europa.eu/iuris/document/document.i sf?text=&docid= 126362&pageIndex=0&doclang=N L&mode=lst&dir=&occ=first&part= 1 &cid=393016) :

"21 Hoewel artikel 3, lid 2, van richtlijn 2004/38 de lidstaten ni et verplicht om een recht van binnenkomst en verblijf toe te kennen aan personen die ten laste van een burger van de Unie zijnde familieleden in de ruime zin zijn, legt deze bepaling, zoals blijkt uit het gebruik van de tegenwoordige tijd „vergemakkelijkt" in artikel 3, lid 2, de lidstaten evenwel een verplichting op om aanvragen die zijn ingediend door personen die een bijzondere relatie van afhankelijkheid met een burger van de Unie hebben. gunstiger te behandelen dan aanvragen tot binnenkomst en verblijf van andere staatsburgers van derde landen.

22 Om deze verplichting na te komen, moeten de lidstaten volgens artikel 3, lid 2, tweede alinéa, van richtlijn 2004/38 voor de in lid 2, eerste alinéa, genoemde personen voorzien in de mogelijkheid om een beslissing aangaande hun aanvraag te verkrijgen die op een nauwkeurig onderzoek van hun persoonlijke situatie is gebaseerd en, in geval van weigering, is gemotiveerd.

23 In het kader van dit onderzoek van de persoonlijke situatie van de aanvrager, moet de bevoegde autoriteit, zoals uit punt 6 van de considerans van richtlijn 2004/38 volgt, rekening houden met de verschillende omstandigheden die naargelang het geval relevant kunnen zijn, zoals de mate van financiële of lichamelijke afhankelijkheid en de graad van verwantschap tussen het familielid en de burger van de Unie die hij wenst te begeleiden of bij wie hij zich wenst te voegen.

24. Gelet op het ontbreken van nadere bepalingen in richtlijn 2004/38 en op het gebruik van de woorden „overeenkomstig zijn nationaal recht” in artikel 3, lid 2, van deze richtlijn, moet worden vastgesteld dat iedere lidstaat over een ruime beoordelingsmarge beschikt wat de in aanmerking te nemen omstandigheden betreft. Het gastland moet er evenwel over waken dat zijn wetgeving voorwaarden bevat die verenigbaar zijn met de gebruikelijke betekenis van het woord „vergemakkelijkt” en van de bewoordingen die betrekking hebben op afhankelijkheid als bedoeld in artikel 3, lid 2, en die deze bepaling niet van haar nuttig effect beroven.”

De advocaat-generaal schreef in zijn conclusie in dit dossier het volgende advies (<http://curia.europa.eu/juris/document/document.jspx?text=&docid=121041&pageIndex=0&doclang=NL&mode=lst&dir=&occ=first&part=1&cid=393016>):

“35. Ten tweede heeft het Hof geoordeeld dat de bepalingen van deze richtlijn op teleologische en nuttige wijze dienen te worden uitgelegd, gelet op het doel ervan. In dit verband zij benadrukt dat artikel 3, lid 2, van richtlijn 2004/38 is ingegeven door twee elkaar aanvullende doelstellingen.

36. De eerste doelstelling van deze bepaling is het vergemakkelijken van het vrije verkeer van de burger van de Unie. In punt 1 van de considerans van richtlijn 2004/38 wordt eraan herinnerd dat het burgerschap van de Unie iedere burger van de Unie, binnen de beperkingen van de verdragen en de maatregelen tot uitvoering daarvan, een fundamenteel en persoonlijk recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten verleent. Uit dit oogpunt wordt het recht op gezinshereniging beschouwd als het logische gevolg van het recht op vrij verkeer van de burger van de Unie, uitgaande van het idee dat deze kan worden ontmoedigd om vrij van de ene lidstaat naar de andere te reizen indien zijn familieleden niet met hem mee kunnen reizen. De gezinshereniging wordt dus op indirecte wijze „bij ricochet” beschermd, wegens de afbreuk die zou kunnen worden gedaan aan het nuttige effect van het burgerschap van de Unie.

37. Uit punt 6 van de considerans van richtlijn 2004/38 volgt dat de tweede doelstelling van artikel 3, lid 2, van de richtlijn het bevorderen van de eenheid van het gezin is. Het verkeer van de familieleden van de burger van de Unie wordt dus niet uitsluitend beschermd als afgeleid recht van het recht op vrij verkeer van de burger van de Unie, aangezien het tevens wordt beschermd via het recht op de handhaving van de eenheid van het gezin in ruime zin.

38. Ten derde heeft het Hof geoordeeld dat de bepalingen waarin een fundamenteel beginsel verankerd is, zoals het vrije verkeer van personen, ruim moeten worden uitgelegd en dat aan deze bepalingen in geen geval hun nuttig effect mag worden ontnomen. De beperkingen van de vrijheid van verkeer moeten volgens het Hof daarentegen restrictief worden uitgelegd.

(...)

75. Volgens mij moet dit recht niet worden voorbehouden aan de meest nauw verwante familieleden. Hoewel artikel 8 EVRM alleen het recht op eerbiediging van een „bestaand” gezinsleven waarborgt, en op het specifieke gebied van de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van vreemdelingen is geoordeeld dat het begrip familie tot het „kerngezin” dient te worden beperkt, hanteert het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in de regel evenwel een mime opvatting van het gezinsleven, die wordt gekenmerkt door elementen, rechtens en feitelijk, waaruit blijkt dat er een nauwe persoonlijke band bestaat zodat bijvoorbeeld de band tussen grootouders en kleinkinderen of tussen broers en zussen (EHRM, arrest Moustaqim/België van 18 februari 1991, serie A nr. 193) als gezinsleven kan worden beschouwd. Ook een de facto relatie waarin geen sprake is van enige verwantschap, is als „gezinsleven” aangemerkt.

C-)

87. Met zijn vierde vraag wenst de verwijzende rechter in wezen te vernemen of aan de in artikel 3, lid 2, sub a, van de richtlijn gestelde voorwaarde van afhankelijkheid van de burger van de Unie moest zijn voldaan kort voordat de burger van de Unie zich in het gastland vestigde.

88. Om te beginnen herinner ik eraan dat, overeenkomstig het in punt 39 van onderhavige conclusie genoemde beginsel en de wijze waarop de verwijzing naar het recht van de lidstaten mijns inziens dient te worden uitgelegd, de in artikel 3, lid 2, van deze richtlijn gebruikte begrippen om de begunstigden ervan te bepalen, autonoom en uniform moeten worden uitgelegd.

89. Aangezien die bepaling van toepassing is op alle familieleden die „ten laste zijn van of inwoners bij de burger van de Unie”, ben ik met de Commissie van mening dat een onderscheid dient te worden gemaakt tussen de situatie van personen „ten laste” en die van personen die bij de burger van de Unie „inwonen”.

90. Hoewel het mij vanzelfsprekend lijkt dat het familielid dat verklaart bij de burger van de Unie in te wonen, dient aan te tonen dat hij bij deze en dus noodzakelijkerwijs in dezelfde staat verblijft ben ik niettemin van mening dat een familielid „ten laste” niet van de werkingssfeer van artikel 3, lid 2, sub a, van richtlijn 2004/38 kan worden uitgesloten op grond dat hij niet in dezelfde staat heeft verbleven als de burger van de Unie die hij wenst te vergezellen of bij wie hij zich wenst te voegen. Deze opvatting berust

op gronden die verband houden met de tekst en het doel van de richtlijn alsook met de rechtspraak van het Hof.

(...)

102. Met zijn vijfde vraag wenst de verwijzende rechter in wezen te vernemen of de lidstaten de binnenkomst en het verblijf van een ander familielid afhankelijk mogen stellen van bijzondere voorwaarden inzake de aard of de duur van de in artikel 3, lid 2, sub a, van richtlijn 2004/38 bedoelde afhankelijkheid.

(...)

105. Een lidstaat kan in beginsel voor de verkrijging van een recht van binnenkomst en verblijf dus bijzondere voorwaarden stellen om te waarborgen dat het om een werkelijke, effectieve en duurzame relatie van afhankelijkheid gaat.

106. Deze voorwaarden dienen evenwel het doeltreffendheidsbeginsel te eerbiedigen, hetgeen impliceert dat zij niet aldus zijn ingericht dat zij het nagenoeg onmogelijk maken om de aan het recht van de Unie ontleende rechten uit te oefenen. De door de lidstaten gestelde voorwaarden mogen de binnen de werkingssfeer van die bepaling vallende personen dus niet de facto elke mogelijkheid ontnemen om een recht van binnenkomst en verblijf te verkrijgen. Zo kan bijvoorbeeld een nationale bepaling volgens welke de staatsburger van een derde land om aanspraak te kunnen maken op een verblijfsrecht moet aantonen dat hij sinds ten minste 20 jaar ten laste van de burger van de Unie is, niet worden toegestaan.

107. Daarenboven kunnen de voorwaarden inzake de aard of de duur van de relatie van afhankelijkheid beperkingen vormen voor de toelating van de andere familieleden. die nochtans door de lidstaten moet worden vergemakkelijkt. Om toelaatbaar te zijn, moeten deze voorwaarden dus een legitiem doel nastreven. geschikt zijn om de verwezenlijking van dat doel te waarborgen en niet verder gaan dan noodzakelijk is om dat doel te bereiken.

108. Mijns inziens verzet artikel 3, lid 2, sub a, van richtlijn 2004/38 zich dus niet tegen een nationale regeling die de binnenkomst en het verblijf van een staatsburger van een derde land afhankelijk stelt van voorwaarden inzake de aard of de duur van de relatie van afhankelijkheid, mits deze voorwaarden een legitiem doel nastreven, geschikt zijn om de verwezenlijking van het nagestreefde doel te waarborgen en niet verder gaan dan noodzakelijk is om dat doel te bereiken.

Verder is ook de artikelsgewijze commentaar van de wetgever bij de artikelen 47/1 e.v. interessant:

"Artikel 26 van dit wetsontwerp, dat een nieuw artikel 47/3 invoegt in de wet van 15 december 1980, omschrijft de bewijzen die moeten worden geleverd door de familieleden in ruime zin van een burger van de Unie om de binnenkomst en het verblijf op het grondgebied van het Rijk te verkrijgen. (...) Wat het karakter ten laste betreft, heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie een vaste rechtspraak ontwikkeld: 'De hoedanigheid van familielid ten laste (...) komt voort uit een feitelijke situatie - ondersteuning geboden door de werknemer - zonder dat het noodzakelijk is de redenen vast te stellen waarom op die ondersteuning een beroep wordt gedaan.' (Arrest 'Lebon' van 18 juni 1987). '(•••) onder 'te hunnen laste zijn' wordt verstaan het feit, voor het familielid van een gemeenschapsonderdaan gevestigd in een andere lidstaat in de zin van artikel 43 EG, de materiële steun van die onderdaan of diens echtgenoot nodig te hebben om te voorzien in zijn wezenlijke behoeften in de Staat van oorsprong of van herkomst van dit familielid op het ogenblik dat het aanvraagt zich bij deze onderdaan te voegen. (...) het bewijs van de noodzaak van materiële steun mag met elk geschikt middel worden geleverd, terwijl de enkele verbintenis ditzelfde familielid ten laste te nemen, uitgaande van de gemeenschapsonderdaan of zijn echtgenoot, niet kan worden beschouwd als een gegeven waarbij het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid van het familielid wordt vastgesteld.' (Arrest 'Jia' van 9 januari 2007).

Bovendien moeten de documenten die het karakter ten laste of het feit deel uit te maken van het gezin bevestigen. krachtens het voorschrift van Richtlijn 2004/3 8/EG. uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Echter, wanneer de overheden van het land van oorsprong of van herkomst niet dergelijke documenten uitreiken. kan de vreemdeling het bewijs van de tenlasteneming of van het feit t t het gezin te behoren. elk passend middel. aanbrengen."

Samengevat moeten de lidstaten het verblijf vergemakkelijken van familieleden in de ruime zin van het woord die ten laste zijn OF die deel uitmaken van het gezin van de EU-onderdaan.

Wat betreft het ten laste zijn mogen er voorwaarden gesteld worden, doch deze mogen het nuttig effect van de bepaling niet wegnemen en ze moeten een legitiem doel nastreven. Het bewijs van het ten laste zijn mag met elk passend middel worden geleverd, en moet aan de hand van de feitelijke situatie beoordeeld worden. De vraag die zich hierbij stelt is: "Wordt er ondersteuning geboden door de werknemer?"

Wat betreft het gezinsleven dient men zich af te vragen of er "rechtens en feitelijk" elementen zijn waaruit blijkt dat er een nauwe persoonlijke band bestaat. De relatie tussen broers en zussen wordt

expliciet vermeld. Het gezinsleven "in ruime zin" wordt beschermd, niet enkel de meest nauw verwante familieleden kunnen hierop een beroep doen.

In casu lijkt het er echter sterk op dat de Dienst Vreemdelingenzaken er enkel op uit is om het verblijf van verzoeker in België te bemoeilijken.

Zij legde immers verschillende bewijzen voor van het feit dat zij in het verleden, zowel in Marokko als in België, heeft samengewoond met haar oom, financieel onderhouden werd en dat dit nu nog steeds het geval is.

De bestreden beslissing stelt nochtans het volgende wat betreft het gezinsleven van verzoekster en haar oom:

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon dient opgemerkt te worden dat dit niet blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens. Het feit dat betrokkene sedert 06/12/2016 tot op heden op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is doet hieraan geen afbreuk. Er wordt echter niet aangetoond dat dit reeds het geval was in Marokko of Spanje. De voorgelegde foto's doen hier geen afbreuk aan. "

Dat deze motivering zonder meer een standaardmotivering is en daarenboven in strijd is met de feitelijke gegevens aanwezig in het dossier.

Verzoekster heeft volgende stukken neergelegd die aantonen dat zij en haar oom in Marokko steeds hebben samengewoond:

Certificaat van woonst dd. 14/12/2016 met nummer 4177 waaruit blijkt dat de referentiepersoon in Marokko woonachtig is op het adres H. D. A. (stuk 2) Copie Integrale van de geboorteakte van de referentiepersoon dd. 21/07/2016 met nummer 228 waaruit blijkt dat hij in Marokko woont op het adres D. A. (stuk 3) Identiteitskaart van de referentiepersoon met vervaldatum 02/11/2021 waaruit blijkt dat hij in Marokko woont op het adres H. D. A. (stuk 4)

Administratief attest van 19/10/2016 van verzoekster waaruit blijkt dat zij tot haar vertrek naar België woonachtig was op het adres D. A. (stuk 5)

Deze stukken tonen zonder twijfel aan dat verzoekster en de referentiepersoon altijd hebben samengewoond in Marokko.

De motivering van verwerende partij die stelt dat er echter niet werd aangetoond dat de samenwoning reeds het geval was in Marokko is dan ook foutief. Verwerende partij houdt geen rekening met deze stukken aanwezig in het administratief dossier. Dat nochtans de samenwoning in het land van herkomst hiermee wordt bewezen zoals bepaald in artikel 47 Vreemdelingenwet.

Verzoekster heeft overeenkomstig de wet de meest volledige documenten trachtte te bekomen om aan te tonen dat zij heeft samengewoond met haar oom in Marokko. Zij heeft dit aangetoond met officiële documenten die uitgereikt worden door de bevoegde gemeente in Marokko. De eenvoudige, stereotiepe standaardmotivering die geen rekening houdt met deze documenten is zonder twijfel in strijd met artikel 47/3 van de Vreemdelingenwet en met de motiveringsplicht van verwerende partij.

Verwerende partij gaat in haar motivering onjuist, onredelijk en onzorgvuldig te werk. De feiten zoals weergegeven in de motivering stemmen niet overeen met de werkelijkheid.

Verzoekster voert aan dat de bestreden beslissing het zorgvuldigheidsbeginsel schendt, in de mate dat de voorgelegde bewijzen niet correct en zorgvuldig zijn overwogen bij het nemen van de beslissing.

Nauw verbonden met die zorgvuldigheidsplicht is er tevens een schending van de materiële motiveringsplicht:

"De materiële motiveringsplicht houdt in dat er voor elke bestuurshandeling rechtens aanvaardbare motieven moeten bestaan. Dit betekent onder meer dat die motieven steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die relevant zijn en met de vereiste zorgvuldigheid door het bestuur werden vastgesteld. Bovendien moet de overheid de gegevens die in rechte en in feite juist zijn, correct en zorgvuldig beoordelen en op grond van deze gegevens in redelijkheid tot een beslissing komen " (RvS 19 augustus 2016, nr. 235 644)

"Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt." (R.v.St. 20 september 1999, nr. 82.301).

De motivering van de bestreden beslissing is niet correct. Met bepaalde documenten werd geen of verkeerdelijk rekening gehouden. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft dan ook een onzorgvuldige analyse gemaakt van belangrijke stukken die reeds aanwezig waren in het dossier.

De artikelen 47/1 en 47/3 van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980 werden geschonden. Het redelijkheidsbeginsel noch de materiële motiveringsplicht werden nageleefd.

De beslissing dient te worden vernietigd."

2.1.2. Verzoekster verwijst in het middel uitvoerig naar het arrest *Rahman* van het Hof van Justitie van 5 september 2012, C-83/11, dat artikel 3, lid 2, van de van de Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (hierna: de Burgerschapsrichtlijn) heeft geïnterpreteerd. Dit artikel werd omgezet in artikel 47/1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), dat de rechtsgrond vormt voor de thans bestreden eerste beslissing. Vervolgens gaat verzoekster in op de conclusie van de advocaat-generaal voorafgaand aan het voormelde arrest *Rahman* en de voorbereidende werken, met name de artikelsgewijze commentaar voorafgaandelijk aan de omzetting naar Belgisch recht van artikel 3, lid 2, van de Burgerschapsrichtlijn (zie memorie van toelichting bij het wetsontwerp van 9 december 2013 houdende diverse bepalingen inzake Asiel en Migratie tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl. St. Kamer*, 20132014, doc. nr. 53- 3239/001, 20-21). Verzoekster is de mening toegedaan dat verweerder in plaats van haar gezinshereniging te vergemakkelijken, hetgeen de doelstelling is van de voormelde bepaling, haar verblijf wenst te bemoeilijken. Zij meent dat zij wel degelijk voldoende bewijzen heeft voorgelegd om de nauwe band met haar oom, zowel in Marokko als thans in België, aan te tonen.

Niet betwist is dat verzoekster naar aanleiding van haar aanvraag de volgende stavingsstukken voorlegde:

“- *Geboorteakte referentiepersoon + betrokkene + moeder*

- *Huwelijksakte referentiepersoon met de genaamde B. A. B. H. °12/02/1960 van Marokkaanse origine*

- *Gelijkvormigheidsattest van betrokkene en haar moeder*

- *Huurcontract dd. 03/12/2009 voor de woning gelegen aan de (...) te 2140 Antwerpen en getekend door de echtgenote van de referentiepersoon nl. de genaamde B. A. B. H.*

- *Medisch attest dd. 27/12/2016 opgemaakt in Marokko voor de moeder van betrokkene die zou lijden aan een handicap*

- *Administratief attest dd. 26/12/2016 met nummer 1941 uitgaande van de Marokkaanse autoriteiten dat de moeder van betrokkene gehandicapt is sedert 1993*

- *Certificaat van woonst dd. 14/12/2016 met nummer 4177 uitgaande van Marokko op naam van de referentiepersoon dat hij verblijft op adres H. D. A. wanneer hij er terugkeert*

- *Verklaring op eer dd. 15/12/2016 dat de referentiepersoon sedert december 2009 in België verblijft*

- *Administratief attest dd. 19/10/2016 uitgaande van de Marokkaanse autoriteiten dat betrokkene voor haar vertrek uit Marokko woonachtig was in de wijk D. A.*

- *Attest van de bank A. dd. 01/11/2016 afsluiting van de rekening van betrokkene*

- *Overschrijving 100 euro van de b-post rekening op naam van B. A. B. – B. dd. 07/02/2017 aan betrokkene dewelke niet kan worden aanvaard gezien betrokkene toen reeds in België verbleef.*

- *Addendums arbeidsovereenkomst dienstencheques tussen B. BVBA en de echtgenote van de referentiepersoon, nl. de genaamde B. A. B. dd. 01/10/2015, dd. 25/02/2015, dd. 01/07/2014, dd. 16/05/2016*

- *Arbeidsovereenkomst onbepaalde duur dienstencheques tussen F. BVBA en de echtgenote van de referentiepersoon nl. de genaamde B. A. B., zonder datum*

- *Addendum bij arbeidsovereenkomst tussen B. BVBA en de echtgenote van de referentiepersoon, nl. de genaamde B. A. B. dd. 04/07/2013 voor de periode 2010-2011*

- *Arbeidsovereenkomst onbepaalde duur tussen A. en de echtgenote van de referentiepersoon nl. de genaamde B. A. B. dd. 16/06/2010*

- *Lidmaatschap ziekteverzekering voorzorg dd. 19/01/2017 op naam van de echtgenote van de referentiepersoon nl. de genaamde B. A. B.,*

- *Attest tenlasteneming uitgaande van de Marokkaanse autoriteiten met nummer 112/2017 dd. 20/02/2017 dat de referentiepersoon betrokkene ten laste heeft edewelke niet kan worden aanvaard gezien de inhoud van dit attest niet gestaafd wordt aan de hand van verifieerbare documenten*

- *Administratief attest op vraag van de vader van betrokkene met nummer 136 dd. 22/02/2017 van de Marokkaanse autoriteiten waaruit zou moeten blijken dat betrokkene geen roerende en onroerende goederen in haar bezit heeft in de gemeente S. A. T. dewelke niet kan aanvaard worden als afdoende bewijs van onvermogen van betrokkene gezien de inhoud van dit attest niet gestaafd wordt door overige stukken en dit attest enkel gaat over de gemeente S. A. T. en geen betrekking heeft op de rest van Marokko.*

- Verklaringen door derden dewelke worden beschouwd als verklaringen op eer waarvan het gesolliciteerd karakter niet kan worden uitgesloten.
- Voorschrift kinesitherapie dd. 28/07/2016 aan betrokkene
- Attest van L. R. dat betrokkene regelmatig de cursus Frans volgt vanaf september 2015 tot aan datum attest dd. 30/05/2016 (betrokkene zou volgens deze gegevens woonachtig zijn geweest op de (...) te Brussel en woonde dus toen niet samen met de referentiepersoon)
- Bewijs dat Bpost is langsgeweest met een aangetekende zending op naam van betrokkene dd. 25/01/2017
- Uitnodiging programma inburgering van Atlas op naam van betrokkene dd. 23/01/2017
- Opening rekening bij B-post op naam van betrokkene dd. 19/01/2017
- Ongedateerde foto's waarbij niet kan worden opgemaakt waar en wanneer deze zijn genomen
- Loonfiches van de firma B. BVBA van de echtgenote van de referentiepersoon, nl. de genaamde B. A. B. voor de periode augustus 2016 tot januari 2017
- Ontvangstbewijs betaling van 40 euro door betrokkene aan service d'orientation et d'accompagnement social de I. R. voor de cursus Frans dd. 12/11/2015."

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen. Ook het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (RvS 11 juni 2002, nr. 107.624).

Van machtsoverschrijding is er sprake wanneer de bestuursoverheid zich de bevoegdheid aanmatigt die de wet aan een ander overheidsorgaan heeft opgedragen.

Het onderzoek naar het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel, de materiële motiveringsplicht en eventuele machtsoverschrijding gebeurt in het licht van de toepasselijke wetsbepalingen, met name de artikelen 47/1 en 47/3 van de vreemdelingenwet.

Artikel 47/1 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd:

1° [...];

2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;

3° [...]."

Artikel 47/3 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§1 [...]

§ 2. De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel."

§3 [...]"

Conform artikel 47/3, § 2, van de vreemdelingenwet moeten de documenten die aantonen dat verzoekster ten laste is van de referentiepersoon uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of herkomst.

Verzoekster voert aan dat zij documenten voorlegde die aantonen dat zij steeds met haar oom in Marokko samenwoonde.

Zij verwijst daarbij in het bijzonder naar de volgende stavingsstukken die zij voorlegde:

“- Geboorteakte referentiepersoon + betrokkene + moeder

- Certificaat van woonst dd. 14/12/2016 met nummer 4177 uitgaande van Marokko op naam van de referentiepersoon dat hij verblijft op adres H. D. A. wanneer hij er terugkeert

- Administratief attest dd. 19/10/2016 uitgaande van de Marokkaanse autoriteiten dat betrokkene voor haar vertrek uit Marokko woonachtig was in de wijk D. A.”

Uit de bestreden beslissing blijkt dat het certificaat van woonst van 14 december 2016 met nummer 4177 enkel vermeldt dat de referentiepersoon op het vermelde adres verblijft wanneer hij terugkeert naar Marokko. Verzoekster kan dus niet worden bijgetreden waar zij stelt dat uit dit stuk zou blijken dat verzoekster daadwerkelijk deel uitmaakt van het gezin van de referentiepersoon.

Met betrekking tot het uittreksel uit de geboorteakte van de referentiepersoon ziet de Raad niet spontaan in, bij gebrek aan verder bewijs waarom het vermelden van het laatst gekende adres van de referentiepersoon een bewijs zou inhouden dat deze in het land van herkomst een gezin vormde met verzoekster, te meer omdat uit de diverse voorgelegde stukken, zoals onder meer het huurcontract van 3 december 2009 en de verklaring op eer, blijkt dat de referentiepersoon reeds sedert 2009 in Antwerpen woont.

De Raad is dan ook van oordeel dat de verwerende partij gelet op deze stukken niet op kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze heeft geoordeeld dat verzoekster niet heeft aangetoond dat zij voorafgaand aan de aanvraag in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon. Het middel is niet gegrond.

2.2.1. Verzoekster voert een tweede middel aan gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten dat zij uiteenzet als volgt:

“EERSTE EN ENIGE MIDDEL: Schending van het artikel 7 § 1, 2° van de Vreemdelingenwet in combinatie met de materiële motiveringsplicht. Schending van het artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980.

Het bevel om het grondgebied te verlaten had nooit uitgevaardigd mogen worden, gezien het bovenstaande middel m.b.t. de beslissing töt weigering van verblijf. Indien die laatste vernietigd wordt dient dit automatisch de vernietiging van het bevel om het grondgebied te verlaten met zich mee te brengen.

Het artikel 7 § 1,2° van de Vreemdelingenwet is verder duidelijk:

"Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is töt een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven.

(...)

2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;"

Verzoekster attest van immatriculatie was echter geldig töt en met 6/6/2017. Zij kan dan ook niet inzien hoe er op 30/05/2017 door de Dienst Vreemdelingenzaken beweerd kan worden dat haar legaal verblijf verstreken zou zijn.

Het artikel 7, § 1,2° van de Vreemdelingenwet en de materiële motiveringsplicht zijn geschonden.”

2.2.2. Waar verzoekster betoogt dat, ingevolge de vernietiging van de weigeringscomponent van de bestreden beslissing eveneens het bevel om het grondgebied te verlaten moet worden vernietigd, kan worden volstaan met de vaststelling dat het eerste middel ongegrond is.

Waar verzoekster aanvoert dat zij in het bezit was van een attest van immatriculatie dat geldig was tot 6 juni 2017 en haar aldus geen bevel om het grondgebied te verlaten kon worden afgegeven, merkt de Raad op dat een attest van immatriculatie geen verblijfstitel betreft maar enkel een document is dat wordt afgeleverd voor een tijdelijke toelating in afwachting van een beslissing aangaande de door verzoekster ingediende aanvraag. Artikel 52, §4, laatste lid, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen bepaalt:

“Indien de minister of zijn gemachtigde het recht op verblijf niet erkent, wordt het familielid van deze beslissing kennis gegeven door de afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 20, dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken.”

De bestreden beslissing motiveert dan ook terecht:

“De aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd. Het Al van betrokkene dient te worden ingetrokken. Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7,1,2° van de wet van 15.12.1980. Legaal verblijf in België is verstreken. (...)”

De bestreden beslissing stelt aldus een einde aan het attest van immatriculatie, zodat het vanaf dat ogenblik dan ook niet langer geldig was.

Bijgevolg zijn er geen redenen om aan te nemen dat verzoekster vanaf deze beslissing nog zou beschikken over enige vorm van verblijfsrecht. De omstandigheid dat op het attest van immatriculatie de datum van 6 juni 2017 werd vermeld, doet geen afbreuk aan het feit dat de gemachtigde van de staatssecretaris op 30 mei 2017 beslist heeft om de aanvraag gezinshereniging en bijgevolg het verblijf van verzoekster te weigeren en haar attest van immatriculatie (dat geldig was voor de behandelingsperiode van deze aanvraag) in te trekken. De omstandigheid dat verzoekster voor de behandeling van haar aanvraag in het bezit werd gesteld van een tijdelijke titel die haar verblijf in het Rijk dekte, houdt ook geen machtiging of toelating tot verblijf in en stelt artikel 7 van de vreemdelingenwet niet buiten werking. De gemachtigde van de staatssecretaris kon op grond van een correcte feitenvinding en op niet kennelijk onredelijke wijze beslissen dat het legaal verblijf van verzoekster verstreken was. Een schending van artikel 7, eerste lid, 2°, van de vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen, evenmin als een schending van de materiële motiveringsplicht. De schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet wordt niet nader uiteengezet.

Het tweede middel is, in de mate het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier oktober tweeduizend zeventien door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. VERHAERT